

KRÁLOVNA POHODOVÝCH ROMANCÍ

KATHERINE CENTER

ZKOUŠKA OHNĚM

LÁSKA JE TEN
NEJSILNĚJŠÍ
ŽIVEL...

motto

Zkouška ohněm

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katherine Center

Zkouška ohněm – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATHERINE
CENTER

ZKOUŠKA
OHNĚM

motto

Přeložila Lenka Altrichterová

This is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

Things You Save in a Fire

Text Copyright © 2019 by Katherine Pannill Center

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Translation © Lenka Altrichterová, 2024

Cover illustrations © Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2698-2

ISBN e-knihy 978-80-267-2702-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2703-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2700-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno každé ženě,
která musela prokázat odvahu.*

A všem, kteří se rozhodli pomáhat ostatním.

*A pro mého vtipného a dobrosrdečného manžela Gordona,
který je dobrovolným hasičem. Bez jeho pomoci by tato kniha měla
deset stran. Vyprávěl mi stovky dojemných i humorných hasičských
příběhů, vysvětlil mi všechno, co zná z první pomoci,
a četl po mně všechny verze této knihy, abych nepsala nesmysly.*

*A zodpověděl všechny mé šťouravé otázky včetně
„Jak říkají hasiči zvratkům?“.*

Jedna

Ten samý večer, kdy jsem jako nejmladší člověk v celé historii a první žena vůbec měla přebírat cenu Austinského hasičského sboru za statečnost, mi kolega nečekaně udělal neslušný návrh.

Velmi neslušný.

Přímo na oslavě. V tanečním sále. Během večere.

Můj parťák.

Seděli jsme tam všichni, celá směna B ze Stanice 11, ve slavnostních uniformách a s elegantní salátovou vidličkou v ruce. Měla jsem uvázanou slavnostní křížovou kravatu a narůstala ve mně hrůza z toho, že budu muset za chvíli před zraky všech vylézt na pódium a postavit se do světla reflektorů. Vloni v zimě dostal autobus plný dětí smyk na ledu a sklouznul do zatopené rokle. Musela jsem do něj vlézt a ty děti jedno po druhém vystrkat okénkem ven, zatímco voda v autobuse rychle stoupala. Proto jsme tu byli. V novinách o mně psali jako o *Andělovi ze školního autobusu*.

A právě tuhle chvíli si Hernandez vybral k tomu, aby mě začal balit.

Byl můj parťák už tři roky. Ani jednou mě nenapadlo, že by mohl být něco víc. Hernandez byl tak dokonale nádherný, že vlastně vůbec nebyl hezký.

Vypadal jako latinskoamerický Ken – tak bizarně perfektní, až se zdálo, že nemůže být skutečný. Posiloval, používal zubní nit, pečoval o sebe a na svoje svalnaté břicho a dokonalé zuby sbalil už víc ženských, než bych dokázala spočítat. Nebyl jen modelem v kalendáři naší stanice, byl přímo na jeho obálce. A tenhle bezchybný Hernandez, kterého jsem považovala jen za svůdce posedlého zdravou stravou a posilovnou, se přímo u slavnostního stolu naklonil k mému uchu a navrhnul mi společnou noc.

„Možná je dneska ta pravá chvíle,“ zašeptal.

Nepřestala jsem žvýkat, protože jsem nechápala, co tím myslí. „Ta pravá chvíle na co?“

Podíval se na mě jako na slabou duchem. „Abychom konečně udělali něco s tím sexuálníím napětím.“

Rozhlédla jsem se po ostatních chlapech, jestli ho slyšeli.

Očividně si dělal legraci.

Určitě nás někdo natáčel, fotil nebo se chystal vybuchnout smíchem. Na sto procent to byl hasičský kanadský žertík. Přelítla jsem pohledem celou posádku. Jeden vtipálek vedle druhého.

Ale všichni se starali jen o své talíře s kuřetem.

Rozhodla jsem se Hernandeze nachytat na jeho vlastní návnadu. „Tak jo, super nápad!“

Zvedl potěšeně obočí. „Vážně?“

Vrhla jsem na něj ironický pohled. „Jasně že ne.“

„Já to ale myslím vážně.“ Naklonil se ke mně ještě blíž.

„Nemyslíš.“

Podíval se na mě s výrazem *ty toho tak víš*.

Odpověděla jsem výrazem *já vím svůj*. A dodala: „Ty nebereš vážně nic. Zvlášť ne ženský.“

„Ale ty nejseš ženská. Seš hasička.“

„Což je další důvod, proč se s tebou nevyspím.“

„Myslím, že bys ráda.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Nepřiznáš si to, ale ráda bys.“

„Ne!“

„Vsadil bych se, že jo,“ trval na svém Hernandez.

Sázek se nebojím. Ale tuhle jsem zavrtěním hlavy odmítla – *na to mě nenachytáš, kamaráde*. „S hasičema nerandím. A ty taky ne.“

„Já ale nenabízím rande.“

Naklonila jsem hlavu ke straně. „Ty seš pro mě něco jako brácha, kámo.“

„To bych zvládl.“

„Seš nechutnej,“ odfrkla jsem.

„Myslím to vážně. Proč ne?“

Vrhla jsem na něj pátravý pohled. Fakt to myslel vážně? Po-
dívala jsem se na pódium. Za pár minut mělo začít udílení ceny.
Byl to pro mě důležitý večer. Veledůležitý. Největší chvíle mé
kariéry. Fakt se teď musíme bavit na tohle téma?

„Pracujeme spolu,“ řekla jsem. Nemusela bych to ani zdůraz-
ňovat. Hasiči s hasičkama prostě nechodí. Je to nejen proti pra-
vidlům, je to proti celé hasičské kultuře.

Hernandezovi to zdá se bylo fuk. „Já bych o tom nikomu ne-
řekl.“

„To je jedno.“

„Měla by ses taky někdy uvolnit.“ Sjel mě vážným a káravým
pohledem.

„Chlapi jako ty mě neuvolňují.“

Naklonil se ještě blíž. „Jak to, že nikdy nerandiš? Škoda takový fajn ženský. Přestaň se pořád hlídat.“

„Já se nehlídám,“ řekla jsem věčně, jako kdybychom se bavili o počasí. „Jenom prostě nemám zájem.“

Podíval se sám na sebe, spokojeně se usmál a pak se mi zadíval do očí. „Ale máš.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Určitě tě to už napadlo.“

„Ani náhodou.“

„Myslíš na to právě teď, že jo?“ zapředl hlubokým hlasem.

„Ne, v dobrém.“

„Měla bys přestat žít jako jeptiška. Co když jsem lék na tvoji osamělost?“

To mě zasáhlo. Nabodla jsem mrkev ze salátu. „Já nejsem osamělá.“

Hernandez se zamračil, jako bych se dočista zbláznila. „Ty seš, moje drahá, ten nejosamělejší člověk, jakého znám.“

Popravdě se trochu trefil. Ukázala jsem na něj vidličkou. „Jsem samostatná,“ opravila jsem ho. „Jsem nezávislá. Jsem svojí vlastní paní.“

„A taky seš hodně...“, udělal smyslnou pauzu, „neuspokojená.“

Neskočila jsem mu na to. „Uspokojená jsem až až.“ Měla jsem kolem sebe kolegy ze směny, druhou práci jako instruktorka sebeobrany, deset hodin týdně jsem dobrovolničila u skautek, trénovala na maraton a o víkendu pomáhala tátovi s přístavbou domu. Neměla jsem čas ani spát, natož se někde „uspokojovat“.

„A čím je to chyba?“ zeptal se Hernandez.

To myslel vážně? „Prostě to pro mě není priorita. Nejsem romantička.“

„Tady nejde o romantiku, ale o teplo, spojení, blízkost jiného člověka.“

„To zní přesně jako romantika.“

„Říkej si tomu, jak chceš, ale potřebovala bys to.“

Co se to tady dělo? Ze všech lidí na světě mi valil klíny do hlavy zrovna *Hernandez*. Chlápek, který nikdy nebral nic vážně. Ale tentokrát se tvářil naprosto upřímně. Hledala jsem jakýkoliv náznak ironie – úsměv v koutku úst, jiskřičku smíchu v očích –, ale viděla jsem jen seriózní výraz.

Zaváhala jsem. „Děláš si srandu, že jo?“

Musel to být fórek.

Představa, že by se o mě zajímal člověk, se kterým jsme se navzájem tak dlouho brali jen jako kolegové, mi byla vyloženě nepřijemná. Jako bychom hráli dámu a on najednou oznámil, že jsou to celou dobu šachy.

Zvedl ruku k hraně stolu a bezmyšlenkovitě se dotknul mého nepoužitého příboru. „Co když na to jdeš špatně?“ ztišil hlas téměř do šepotu. „Co když jsem pro tebe ten pravý? Nechtěla by ses o tom přesvědčit? Nebudeš celý život litovat, že jsi to nezkusila?“

Opakuju, tohle byl *Hernandez*!

Jeho nejoblíbenější fórek byl povalit mě na gauč a prdnout mi do obličeje. Nikdy se mezi námi neodehrálo nic, co by se dalo označit za flirt. Nepadl jediný dvojsmysl ani žádná narážka. A teď do mě hustil tyhle šílenosti. Na ženy jeho hypnotický nátlak fungoval. Viděla jsem to mockrát, jeho oběti neměly šanci. Na mě to ale dosud nezkoušel.

Měla bych proti němu být imunní. Ale byla jsem rozhozená tou parádou kolem a trémou z ceremoniálu, který mě čekal. Je to síla, když vás někdo ocení, *vyznamená*, a se mnou to dost zamávalo. Upřímně řečeno, *Hernandez* se až tak úplně nepletl. Přes všechno, co jsem věděla o něm i o životě a hasičích a sobě samé, musím přiznat, že něco z jeho řečí na mě zapůsobilo.

Zdá se, že ani ta nejpevnější zeď, kterou kolem sebe postavíte, nevydrží věčně.

Možná jsem byla osamělejší, než jsem si myslela. Možná jsem někoho potřebovala. Možná jsem neměla tak naplněný život, jak se mi zdálo.

Prostě se překvapivě trefil. Nebylo to fér. Využil toho, jak dobře mě zná, a zaútočil na slabé místo. Byla jsem jako v pasti a na okamžik jsem se na svůj život podívala z jiného úhlu. Co když měl pravdu?

Třeba jsem ani nechtěla hrát dámu.

Byla to nejdivnější chvíle, jakou jsem s ním zažila. A to jsme spolu byli na diskotéce, na soutěži v pojídání koláčků i na karaoke, které se poněkud zvrhlo.

Ze všech chlapů zrovna Hernandez.

Oba jsme se dívali na jeho prsty na mém příboru. Přisunul ke mně ruku. „Láká tě to.“

Nelákalo. Nebo možná trochu ano. Jenom malým kousíčkem. Myslela jsem na svůj spartánsky zařízený byt a bylinky na kuchyňském parapetu. Na svoji vojensky perfektně ustlanou postel, včetně napnutého prostěradla, a na to, jak v ní nikdy nespál nikdo jiný než já. Myslela jsem na to, jak bude doma ticho, až přijdu. Ticho přerušované jen tikotem hodin.

Věděla jsem přesně, co mě doma čeká. Umyju si obličej mýdlem a kůže mě pak bude trochu táhnout. Až si budu přes hlavu natahovat pyžamo, ucítím závan vůně pracího prášku. A až si vlezu do postele, peřina zašustí a já ji připlácnu rukama. Můj usínací rituál je léta neměnný, bezpečný, stereotypní a nudný. Mohla bych si ho v hlavě přehrát minutu po minutě.

Mohla bych vám dokonce říct, na co budu myslet, až budu usínat. Budu si jako vždycky představovat, jak dělám čokoládové sušenky. Krok za krokem, to mě uklidňuje. Jak šlehám

máslo, přidávám vanilku, rozbívám vajíčka a vmíchávám do těsta kousky čokolády. Dívám se na metlu kuchyňského robota a potom vyškrabuju špachtlí zbytky těsta z mísy. Kladu lžící na plech kopečky do dokonale vyrovnaných řad.

Nepekla jsem sušenky už roky, ale představuju si to každý večer.

Jaké by bylo tyhle moje rituály narušit?

Seš ten nejosamělejší člověk, jakého znám, řekl Hernandez.

Najednou mi došlo, že má pravdu.

Což ale nebyl důvod se s ním vyspat. Sex není lék na osamělost. Spíš to jenom zhorší.

Hernandez. Jako by vám najednou spolužák na střední nabídl sex uprostřed chemického pokusu. Nebo jako kdyby to udělal chlápek v čistírně nebo váš doktor.

Rozhodně jsem se s ním nehodlala vyspat. Na sto procent.

Nebo na devadesát.

Aniž jsem si to uvědomila, zadržela jsem dech.

A potom jsem zaslechla známý zvuk. O tři židle dál si náš mechanik Velký Tom přidušeně odfrknul – nikdy nedokázal potlačit smích, když jsme na někoho nastražili léčku.

Střelila jsem po něm pohledem.

Držel si ruku před pusou a třásl se smíchem, který už nedokázal potlačit.

Viděla jsem to snad stokrát. Nikdy nedokázal udržet vážnou tvář.

„Panebože!“ řekla jsem a rozhlédla se po ostatních.

Z naší směny tam byli všichni, přišli mě podpořit v mé velké chvíli. Celý večer se chovali jako dokonalí gentlemani, žvýkali se zavřenou pusou a podobně. Ale jakmile se Velký Tom odbouřil, pustili to všichni. Jasně jsem to viděla na všech obličejích – zářili uspokojením z vydařeného fóru.

Dostali mě.

Otočila jsem se k Hernandezovi a praštila ho do ramene. „To myslíš vážně?!“

Ještě nikdy předtím mě nedostali. A to to zkoušeli pořád.

Co na to říct? Nikdo není dokonalý.

Jakmile to prasklo, chlapi prakticky vybouchli. Ukazovali si na mě, zvedali vítězně ruce a chechtali se tak, až otrásali stolem. Reichman, Nolan, Trey, Velký Tom a hlavně Hernandez – hýkal nadšením, lapal po dechu, od smíchu byl celý rudý.

Nechala jsem je, ať si to užijí. Zasloužili si to.

Pak jsem se taky rozesmála, úlevou. Svět se vrátil do starých kolejí. Zhluboka jsem se nadechla s úlevou, že mi Hernandez žádný návrh nedělal. Byl to jenom kanadský žertík.

Zaplať pánbůh!

Když se vtipálek uklidnil, ukázal na mě. „Skočilas mi na to.“

Praštila jsem ho do ramene. „Vytočil jsi mě, blbečku! A zrovna dneska!“

„Říkali jsme si, že budeš potřebovat rozptýlit,“ řekl Hernandez a ukázal na Velkého Toma. „Tys mi to pokazil, chlapec! Zrovna na to chtěla kývnout.“

„Nechtěla,“ bránila jsem se.

„Ale jo. Jestli mi něco jde, tak balení holek.“

„Já nejsem jen tak nějaká holka. Jsem hasička.“

„Za vteřinu bys byla moje.“

Hodila jsem po něm housku. „Leda ve snu.“

Ale už byl blízko, to mu musím nechat. Možná blíž, než mi bylo milé.

Hernandez začal lovit z kapsy peněženku. „Do háje, prohrál jsem dvacet babek.“

Ostatní taky tahali peníze. „Nikdy nesázejte proti Hanwellové,“ poučoval je Velký Tom a mrknul na mě.

Dívala jsem se, jak Hernandez platí, a znova dostal ránu – tentokrát vši silou. „Tys taky vsadil proti mně?“

Se svěťáckým úsměvem pokrčil rameny. „Znám se, jsem neodolatelný.“

Na pódiu pomalu začínal program.

Moderátor zapnul mikrofon a číšníci kolem nás sklízeli špinavé nádobí. Rozptýlené obecnstvo se vracelo do sálu. „Je mi velkým potěšením,“ ohlásil, „představit vám dnes hrdiny z týmu našich hasičů a záchranářů.“

Obecnstvo vybuchlo nadšením a chlapi u našeho stolu začali skandovat: „Cassie! Cassie! Cassie!“

Zasyčela jsem na ně, ať toho nechají, a přejela si prsty po krku ve výhrůžném gestu.

Ale neubránila jsem se úsměvu. Blbečci.

Naposledy jsem se podívala po Hernandezovi. Byl to jenom fór. Byla jsem za to rozptýlení ráda.

Pak jsme všichni ztichli. Narovнала jsem se na židli a cítila, jak se mi do těla vrací nervozita. Stiskla jsem si ruce v klíně, byly úplně studené. A pak jsem si uvědomila, že se běžně ničeho nebojím. Až na jeviště a bankety.

Zírala jsem na pódium a poslouchala, jak vyvolávají oceněné. Rostla ve mně hrůza z momentu, kdy zazní moje jméno.

Měla jsem na nohách lodičky, které patřily ke slavnostní uniformě, ale moc se mi nedařilo udržet v nich rovnováhu. Nejsem člověk, co by byl rád středem pozornosti. Navíc se po mně bude chtít, abych promluvila. Každému dali dvě minuty na to, aby poděkoval. Dvě minuty jsou zároveň strašně krátké, ale i nesnesitelně dlouhé.

Svědomitě jsem si připravila pár řádků, které jsem chtěla přerčíst z papíru. Na tom přece nemůže být nic těžkého. Ale když jsem pozorovala ostatní oceněné, jak čtou z papíru svoje díky,

zapochybovala jsem. Asi je to těžší, než se zdá. Zakoktávali se, nezřetelně mumlali, ztráceli se v textu a některá slova nebyli schopní vůbec vyslovit. Měla jsem si to doma natrénovat!

Nechávali si mě nakonec. Protože jsem byla historicky nejmladší oceněná, taky žena a taky jsem měla dostat nejvyšší ocenění. Ale i proto, že Anděl z autobusu byl sladké sousto pro novináře. Cenu mi měl předat sám starosta, abychom se podělili o slávu.

Postupně se krátil seznam těch, kteří šli přede mnou, a mně se krátil dech trémou.

Konečně na mně byla řada. Za chvíli to budu mít za sebou. Stačí přežít následujících pět minut a můžu jít domů ke svým kytkám a hladkému povlečení za zamčené dveře.

„To nejlepší jsme si nechali nakonec,“ oznámil moderátor a chlapi u našeho stolu začali hučet a bubnovat na stůl. „Poslední oceněnou je výjimečná žena a cenu jí přijde předat naše místní celebrita. Doufali jsme, že nás dnes večer poctí svou přítomností starosta, ale bohužel ho na poslední chvíli odvolaly pracovní povinnosti. Ničeho se ale nebojte, máme tady za něj víc než hodnotnou náhradu! Dovolte mi, abych na pódiu přivítal radního a austinského rodáka...“

Moderátor se otočil ke straně jeviště a v nastalé pauze jsem se slyšela, jak říkám: „Do prdele.“

Nebude to starosta.

To je špatný.

Nějak jsem věděla, jaké jméno vzápětí padne. Cítila jsem, jak se to blíží.

A měla jsem pravdu.

„...Heathe Thompsona!“ zvolal moderátor tónem, kterým se vyhláší hlavní vítězové televizních soutěží.

Všechno kolem mě zpomalilo. Zvuky se táhly jako med, potlesk zněl jako pomalé bubnování stovek rukou a já nevěřicně

pozorovala příchozího – Heathe Thompsona ve vší jeho nabubřelosti –, jak se blíží k moderátorovi.

Vykračoval si a naparoval se.

Tuhle chůzi jsem znala. Šel jako někdo, kdo je přesvědčený o tom, že mu svět splní všechna přání. Ještě nikdy se nesetkal s odmítnutím.

Měla jsem to čekat? Že mi život nedopřeje tuhle hezkou chvíli? Měla jsem být připravená, že si osud najde způsob, jak mi to pokazit?

Bohužel jsem to nečekala. Ani trochu. Byla jsem z Thompsona tak v šoku, že jsem zapomněla dýchat. Úplně. Dokud si Hernandez nevšimnul, že jsem ztuhla a nebouchnul mě do zad.

V tu chvíli se všechno kolem mě rozmazalo. Až na jednu velmi jasnou myšlenku. V nejbáječnější moment mého života, kdy jsem měla být oceněná za všechno, pro co jsem tak dřela, mi cenu předá Heath Thompson.

Heath. Thompson.

Jediný člověk na světě, který mi tuhle chvíli mohl pokazit.

Dva

Dívala jsem se, jak přichází na jeviště, jak ho doslova opanoval, a ovace publika se mi v hlavě změnily v pochmurné vytí, které přehlušilo všechno ostatní.

Zdalo se mi to tak skutečné, že jsem měla nejdřív pocit, že se porouchaly reprobedny. Rozhlédla jsem se, ale nikdo jiný to nezaznamenal. Nikdo nevypadal, jako že se děje něco divného, něco naprosto šíleného, a to před očima nás všech.

Lidi kolem byli v pohodě.

Takže to musela být noční můra. Ani náhodou to není doopravdy. Jakmile jsem se rozhodla, že se mi to zdá, vytí kolem mě se stalo uklidňujícím důkazem, že spím doma v bezpečí ve své posteli. Jako obvykle.

Nebyla jsem tady v hotelovém sále, neodehrával se nejslavnostnější okamžik mého života, nechystala jsem se převzít nejvyšší ocenění, jaké uděluje Hasičský sbor v Austinu, z rukou *Heathe Thompsona*.

Protože život nemůže být taková mrcha.

Ale on tu stál. Pořád. Vzal si mikrofon, stál na pódiu v záři reflektorů, jako kdyby se pro to narodil. Zamrkala jsem, abych

zaostřila. Muž na pódiu mi připadal strašně daleko, tisíce mil. V uších mi začalo bušit a potom jsem slabě zaslechla vzdálený hlas volající mé jméno. Nebo se mi to aspoň zdálo. Zmocnila se mě závrať, stoupala mi ze žaludku přes hrudní koš ke klíčním kostem až do krku.

Hernandez mě štouchnul do ramene.

Otočila jsem se k němu a on jako ve zpomaleném filmu ukázal na jeviště.

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Celý sál se díval na mě. Smáli se, tleskali, fandili. Chlapi z mojí směny vstali a tleskali vestoje, zbytek sálu je následoval. Bylo jasné, co musím udělat. Získala jsem cenu a teď jsem si pro ni jednoduše musela dojít.

Polkla jsem a vstala. Mysl je mocnější těla. Prostě vstaň, jdi a vezmi si tu trofej. Je to jednoduché. *Jednoduché*. Znovu jsem polkla, proklela ty pitomý lodičky a propletla se mezi stoly jako rybička mezi korálovými útesy.

Po cestě od stolu na jeviště jsem ztratila svoje poznámky. Cítila jsem, jak mi papír vyklouzl z prstů, ale jako kdyby se to dělo někomu jinému. No a co, pomyslela jsem si, tak je po projevu. Mám důležitější starosti.

Jeden schod na pódium, druhý a další. Kotníky se mi v lodičkách viklaly. Blížila jsem se k mikrofonu, žaludek jsem měla jako balon plný vody.

Prostě se na něj nepodívám, nedotknu se ho ani se nezastavím. Jako žralok. S očima upřenýma do země. Tam a zpátky, nezastavovat, předstírat, že se to neděje.

Prostě si to vezmu a půjdu. Seberu cenu a vypadnu z pódia. Povzbuzovala jsem se jako v každém těžkém okamžiku svého života. Jako když jsem si přidala další kilometr k běhu nebo sadu opakování v posilovně. Jako když jsem se pohybovala po vratkém schodišti v hořící budově, když jsem držela pohromadě

prasklou lebku umírajícího muže nebo skákala ze střechy bortícího se domu. Já to dokážu.

Očima jsem fixovala trofej a snažila se mentálně vymazat člověka, který ji držel.

Budu si vážně muset potrást rukou s Heathem Thompsonem? Ne. Ani náhodou.

Dokázala jsem se přemluvit k ledasčemu, ale na tohle nemám.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděla, jak se ke mně trofej blíží, a pak jsem ji sevřela. Snažila jsem se z její váhy načerpat klid, uzemnit se. *Z čeho to je? Dubové dřevo? Ořechové? Vážilo to snad tunu.*

Vezmi si trofej a vypadni. Ale než jsem stihla zmizet, Heath Thompson – *Heath Thompson* – mě chytil za volnou ruku. Aby mi s ní potrásl. Tak jako to udělal každý, kdo dneska někomu předával cenu.

Jenže on nebyl každý a já nebyla jen tak někdo.

Heath Thompson se postaral, aby tohle předání bylo výjimečné.

Šok z doteku jeho ruky mnou projel jako elektrický výboj. Zabořilo mě to a leknutím jsem instinktivně zvedla oči a podívala se mu do tváře.

Stál přímo přede mnou. Starší a mohutnější, s ještě víc nalaťkovanými vlasy než před deseti lety. Tvářil se jako slizký politik, kterému svět slouží jako piedestal.

Okamžitě jsem věděla, že mě poznal.

Koneckonců právě přečetl moje jméno třem stům diváků, tak by bylo divné, kdyby mu to nedošlo.

Na druhou stranu jsem se hodně změnila – měla jsem tmavší vlasy, delší, jako mladší jsem je nosila v culíku a teď jsem je nosila stažené do copu nebo drdolu. Pořádila jsem si kontaktní čočky. A měla jsem taky mnohem větší svaly než na střední.

Nemluvě o slavnostní uniformě s knoflíčky zapnutými až ke krku, ramenními vycpávkami a křížovou kravatou.

Něco na té kombinaci tučného samolibého obličejce, pompézního úsměvu, majestátního postoje a záblesku poznání v jeho očích... No, řekněme, že to mnou trochu zamávalo. Během zlomku vteřiny se můj vnitřní ledový klid změnil ve žhavou zuřivost.

Asi tam byl fotograf, protože Heath Thompson zaujal pózu s mojí rukou ve své a usmál se do hledíště.

Odněkud zdálky jsem zaslechla hlas Velkého Toma: „Nandej jim to, Cassie!“

A v tu chvíli, zrovna když jsem se v duchu chválila, jak se držím i za těchto příšerných okolností, jsem ucítila dotek na zadku.

Ne jenom tlak, jako kdybych se o něco opřela, ale *sevržení*.

Mohla to být jediná věc – druhá ruka Heathe Thompsona.

Než mi to došlo, zmáčknu mi zadek vši silou v majetnickém gestu.

A mně se zatmělo před očima.

Je zázrak, že jsem ho nezabila.

Neměla jsem jinou možnost. Otočila jsem se a praštila Heathe Thompsona po hlavě svojí trofejí. Způsobila jsem mu otřes mozku a upadl do bezvědomí.

Nikdy jsem nechtěla být hasička.

Jsou lidi, kteří o tom sní celý život. Jako malí obdivují hasičská auta, nosí dětské hasičské helmy a na Halloween se převlékají do hasičské uniformy.

Většinou jsou to kluci.

Ale já jsem tohle jako malá nedělala.

Ve školce jsem na besedě o volbě povolání prohlásila, že budu Zoubková víla. Což by byla skvělá práce.

O povolání hasičky jsem neuvažovala, dokud jsem se jí nestala. A stala jsem se jí omylem.

Šla jsem na medicínu a chtěla se stát lékařkou na pohotovosti. V prvéku jsem hledala nějakou brigádu a jeden hezkej kluk z koleje mě naverboval do univerzitní Hlídky první pomoci. Vzala jsem to okamžitě, stejně jsem potřebovala praxi. A taky peníze. Plácli jsme si.

Jakmile jsem u hlídky začala, už jsem nechtěla dělat nic jiného – nejradši bych sloužila nonstop. Milovala jsem na té práci všechno od lékařského školení přes sirény až po okamžiky mezi životem a smrtí.

Nebylo to jen adrenalinem. Možnost pomáhat lidem mě hluboce naplňovala – přicházela jsem, když jim bylo špatně, a znovu a znovu někoho zachraňovala. Ten pocit byl návykový. Už jsem za sebou měla hodně brigád – myla jsem nádoby v pizzerii, dělala jsem plavčici, venčila psy –, ale nikdy mě to tak nevzalo.

Moje spolubydlící prodávala v cukrárně zmrzlinu, to se přece nedá srovnávat.

Práce u první pomoci mi otevřela úplně nový svět. Byl nádherný. Bodala jsem do lidí jehly, stlačovala jim hrudníky při masáži srdce, napravovala jim zlomené kosti. Hned první týden jsem pomocí defibrilátoru pomáhala zachránit profesora fyziky se zástavou srdce.

Za deset dolarů na hodinu to nebylo špatné.

Ukázalo se, že na to mám talent.

Když jsem zrovna nesloužila, tak jsem se na službu těšila. Pracovala jsem o svátcích, sloužila i za kolegy, o sirénách a blikáčkách se mi i zdálo.

Když jsem tam pracovala dva roky, můj nadřízený navrhnul, abych si udělala záchranářské zkoušky a šla pracovat pro město. Všichni hasiči a hasičky mají kurzy první pomoci, zdravotní

problémy řeší mnohem častěji než požáry, ale ne všichni jsou záchránáři. Na to potřebujete ještě jeden rok školení a musíte mít fakt hodně rádi medicínu. Nebo to dostanete příkazem od svého oddělení.

Já jsem medicínu milovala.

Záchranářku jsem dělala rok a po promoci mě jiný nadřízený přemluvil, abych se zapsala do Hasičské akademie.

A od té chvíle to šlo samospádem.

Až později mi došlo, že jsem se pro tuhle práci narodila.

Dobry hasic nebo hasicka musejí mít hodně vlastností. Neuškodí být velký a silný, protože se vám pak lépe zachází s vybavením. Taky je fajn, když jste optimista a skromný člověk, protože tahle práce je velmi stresující. Plusem je i touha pomáhat druhým. A jestli se navíc vyrovnáváte s úzkostí tak, že pobíháte na veřejnosti ve spodním prádle, lijete lidem na hlavu vodu nebo balíte toaletní mísy do kuchyňské fólie, pak jste dokonalý kandidát.

Perfektně zapadnete do kolektivu.

Jo a pokud možno byste měli být muž. To je rozhodně výhoda.

Já muž nejsem.

Ale jsem zatraceně dobrá hasička.

Možná to zní nafoukaně, ale když prostě víte, že jste v něčem dobří, proč to nepřiznat?

Zaprve jsem na akademii promovala jako nejlepší z ročníku. Byla jsem první. Merckův lékařský manuál jsem znala i pozpátku. Infuzi jsem mohla zavádět i ve spánku. Navíc jsem byla na ženu hodně silná, silnější než někteří muži. A nebyla jsem vztažovačná. Soužití s muži v hasičárně mi vyhovovalo. Nestyděla jsem se, nebála se, nepanikařila. Vychoval mě jen táta, který trénoval na střední škole basket, takže jsem dospívala na hřišti, mluvila jako dlaždič a byla zvyklá porážet kluky úplně ve všem.

To všechno hrálo v můj prospěch, ale skvělou hasičkou jsem byla hlavně díky jednomu legračnímu povahovému rysu, o kterém jsem ani nevěděla, dokud se u mě neprojevil. Vejít do hořícího domu nebo zastavit tepenné krvácení chce odvalu, to bezesporu. Ale taky to chce extra mozek. Hasiči myslí jinak než ostatní lidi, já rozhodně. Když všichni kolem mě panikaří, když celý svět propadne hysterii, já jsem najednou ledově klidná.

Jako kdybych měla v mozku nějaký okruh zapojený obráceně.

Mezi hasiči to takhle máme všichni, někdo míň, někdo víc. Když z hořícího domu vybíhají lidi, my jdeme s klidem dovnitř.

Ale tak jako já to nemá nikdo.

Normální lidi od plamenů, explozí a hromadných bouráček utíkají. Můj mozek udělá: *Heleme se, to je super!* Ostatní zdrhají s jekotem a vytřeštěnýma očima pryč, protože jim to káže evoluce. Příkazuje jim utíkat od nebezpečí. Já se jenom zastavím a rozhlédnu.

Tělo mi vyprodukuje trošku adrenalinu, ale jen tak akorát. Abych se cítila ve střehu. Najednou je kolem mě ticho a já se soustředím. Všechno vidím ostře a jasně. Pro ostatní je to rozmazané, ale já vidím detaily, povrchy, barvy, spojení. Mám přehled.

Občas mám pocit, že mám jasno jen v takových okamžicích.

Proto jsem se nestala lékařkou na pohotovosti. Nepotřebujete mě *po* průšvihy, potřebujete mě *při* něm.

Je to zvláštní, ale vím o sobě, že mi svědčí, když je kolem mě všechno špatně. Tehdy jsem v nejlepší formě.

I když si můj táta myslel, že mě ty hasičské nápady přejdou, po čtyřech letech jsem sloužila ve směně B na austinské

Stanici 11 jako jediná žena (kromě naší drsné kapitánky) a pořád jsem milovala každou minutu svojí práce.

Takže ten večer, kdy jsem měla dostat cenu za odvalu, představoval na mojí cestě jen další krok v nadějně hasičské kariéře.

Ale musím se k něčemu přiznat. Já jsem Heathe Thompsona jen nepraštila tou trofejí, když mi zmáčknul zadek.

Seřezala jsem ho jako žito.

Zmlátila jako koně. Dostal strašnou nakládačku. Když jsem mu hlavu rozkrápla tou těžkou věcí, dala jsem mu pěstí do obličeje, druhou do krku a nejmíň jednu ránu dostal na solar. Pak jsem přidala pár kopanců lodičkami do žeber a teprve potom dopadl na podlahu. Nikdo to nečekal, ani já ne, takže jeho reakce byla pomalá, což mi hrálo do karet.

Rozsekla jsem si pěst o jeho zuby, ale stálo to za to.

Podle Hernandezze jsem na něj celou dobu řvala: „Ještě jednou na mě sáhneš, ty prase! Ještě jednou! A zabiju tě!“ Já si to vůbec nepamatuju.

Však na mě taky už nesáhl.

Měla jsem štěstí, že mě nezavřeli za útok na veřejného činitele. Mohla jsem, vlastně jsem měla strávit noc ve vazbě. Bylo by to adekvátní za to, že jsem z komunálního politika udělala hromádku v bezvědomí před očima tří stovek nejodvážnějších lidí v tomhle městě. To se nestává často. Vlastně se to zatím stalo jen jednou.

Chytit hasičku za zadek není žádná legrace.

Odvedli nás oba z pódia, ovázali mu obličej a mně ruku. Zatímco se moderátor snažil uklidnit a usadit obecnstvo, podával se dezert. Policie sice dorazila, ale Heath Thompson proti mně nevzněl obvinění. „To je dobrý, je to v pořádku,“ opakoval přes opuchlé rty. „Nechte ji jít.“

Nedivila jsem se. V předsálí byli novináři s kamerami a vsadím se o tisíc dolarů, že jsem nebyla jeho jediný starý hřích.

Nakonec nás oba tajně vyvedli zadním vchodem. Nevím, jak to zařídil, ale ve zprávách se nic neobjevilo. Vlastně nevím, jestli je to dobře, nebo špatně.

Když jsem se večer doma vysprchovala a ošetřila si ruku, zazvonil u mě Hernandez.

Viděla jsem ho kukátkem. V jedné ruce držel můj mobil a v druhé trofej. V tom zmatku jsem to tam nechala.

Chvilku mi trvalo, než jsem odemkla všechny zámky a řetízky. Když jsem otevřela dveře, napráhl ruku s trofejí v igelitovém sáčku.

„Je to samá krev,“ poznamenal.

Přikývla jsem a převzala si ji od něho. Pak jsem se natáhla po mobilu, ale ucuknul s ním.

„Co se tam stalo?“ zeptal se, aniž se pokusil překročit práh.

Podívala jsem se na telefon v jeho ruce a pokrčila rameny.

„Seš v pořádku?“

Přikývla jsem.

„Mám tady s tebou chvilku zůstat?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ty toho chlapa znáš ze střední, že jo?“

Zase jsem kývla.

Hernandez mě docela dlouho pozoroval. Pak řekl: „Tipnu si, že to on je ten důvod, proč s nikým nechodíš.“

Bez pohnutí jsem se mu dívala do očí, dokud to nepochopil jako odpověď.

Přikývl, jako že OK. Pak si povzdychl: „Mimochodem slušná práce. Museli ho odvézt do nemocnice.“

Pousmála jsem se. „Snažila jsem se.“

„Moje nabídka pořád platí.“

„Jaká nabídka?“

„Že ti budu dělat společnost. *Jenom* společnost.“

Věděla jsem, že to myslí dobře, ale odmítla jsem zavrtěním hlavy. „Samotné je mi líp.“

Hernandez rozpřáhl náruč. „Pojď sem, pojď ke mně. Jestli někdo někdy potřeboval obejmout, tak ty a teď.“

I to jsem se chystala odmítnout, ale zrovna mu v ruce zazvonil můj telefon.

A bylo to, situace se vyřešila. Podal mi mobil, já jsem si ho vzala, pak jsem mu tím mobilem zasalutovala a znovu zavřela dveře na všechny zámky. Potom jsem přijala hovor.

Tři

Volala mi máma.

„Díky, že jsi mi to vzala,“ řekla.

Zavřela jsem oči. „To bylo omylem.“

„Potřebuju s tebou mluvit.“

„To mi došlo.“

Pokoušela se se mnou spojit už několik týdnů a já jsem se jí vyhýbala. Sama před sebou jsem to omlouvala tím, že nemám čas se s ní bavit.

Poprvé mi zavolala, když jsem byla v práci. Byla to jedna z nejnáročnějších směn za poslední měsíce. Volali nám kvůli pokusu o sebevraždu na záchodcích na střední škole (byl neúspěšný), kvůli požáru v opuštěném skladišti (žhářství), kvůli šéfkuchaři, který si při přípravě suši uríznul kus prstu (na pohotovosti mu ho přišli), a kvůli zbloudilé krávě mezi rodinnými domky (to bylo roztomilé).

Směna mi končila v sedm ráno a na telefon jsem se ani nepodívala, natož abych si pouštěla vzkazy od matky, se kterou se nevídám.

Měla jsem spoustu důležitější práce.

A navíc jsem s ní nechtěla mluvit.

Pokud mi vážně něco chce, zkusí to znovu.

A zkusila to. Zavolala mi hned další den, když jsem skládala prádlo, ale nechala jsem to spadnout do hlasové schránky.

Pak volala, když jsem si byla zaběhat. Pak znovu, když jsem nakupovala.

V jednu chvíli to začalo připomínat stalking.

„Co potřebuješ?“ zeptala jsem se jí, když mě teď dohnala.

Nadechla se. „Potřebuju tě o něco poprosit. O něco důležitého.“

Obrnila jsem se proti tomu, co přijde. Odmítnu ji, ať mě požádá o cokoliv.

„Tak já to na tebe vysypu, protože jsem tě docela dlouho naháněla a teď se bojím, že mi to každou chvíli položíš,“ pokračovala.

Měla pravdu. Mohla jsem každou chvíli zavěsit.

Zase se nadechla a potom ze sebe vyrazila: „Potřebuju, aby ses přestěhovala ke mně do Massachusetts.“

Zamrkala jsem.

„Jenom na čas,“ dodala. „Ne napořád. Maximálně na rok.“

„Na rok?“

„Maximálně.“

Její žádost mě ohromila. To, že si vůbec dovolila mě o to požádat, že ji to vůbec napadlo. Nepřerušily jsme kontakt úplně, ale rozhodně jsme si nebyly blízké. Nevěřila jsem vlastním uším, bylo to absurdní, nepravděpodobné. „V žádném případě, Diano. To je na hlavu.“

Mami jsem jí neříkala už roky. Přesněji řečeno deset let. Ode dne, kdy od nás s tátou odešla. Od té chvíle taky říkám tátovi Tede.

Nejdřív jsem je tím chtěla jenom naštvat, protože jestli chtěli, abych se k nim chovala jako k rodičům, měli spolu jako rodiče zůstat. I kdyby měli být nešťastní. Ale jak čas utíkal, dělala

jsem to spíš proto, abych je odsunula do pozic nepodstatných známých.

Ted' už to pro mě byli jen Diana a Ted. Neuměla jsem si představit, že bývali něčím jiným.

„Myslím to vážně,“ řekla Diana.

„Blbost.“

„Nemusíš mi odpovědět hned, rozmysli –“

„Ne.“

Zaváhala.

„Ne,“ zopakovala jsem důrazněji, jako kdyby se se mnou hádala.

„Ještě jsem ti neřekla všechno.“

„To je jedno.“

„Jenom na rok,“ přemlouvala mě, jako kdyby vážně měla šanci. „A pak se můžeš vrátit do Texasu, jako kdyby se nic nestalo.“

„To asi těžko. Kdybych se někam přestěhovala, musela bych tam zůstat několik let, abych si zajistila povýšení. A teprve pak si můžu najít nové místo.“

„To moc nechápu.“

„To znamená, že kdybych udělala, co po mně chceš, vzdala bych se svého života. Všeho.“

„To nezní moc lákavě,“ uznala Diana.

„Proto je to tak jednoduché. Moje odpověď je *ne*.“

„Já to chápu. Přemílala jsem si to v hlavě pořád dokola. Nechtěla ses se mnou odstěhovat, ani když ti bylo patnáct.“

„Šestnáct,“ opravila jsem mi.

„A tos mě ještě doopravdy potřebovala,“ pokračovala. „Proč bys ke mně měla jít teď, když seš dospělá a vlastně mě nenávidíš.“

„To není pravda,“ zaprotestovala jsem. Ale že bych ji měla ráda, to se říct nedalo.

„Takže máš ještě méně důvodů se ke mně přestěhovat. To jsem věděla, ještě než jsem ti zavolala. Ale musela jsem to zkusit.“

Zavřela jsem oči. „Proč?“

„Protože tě potřebuju.“

Něco v jejím hlase bylo špatně.

Za posledních deset let jsem s ní mluvila asi tak čtyřikrát ročně. Na Vánoce, na Den díkůvzdání a na naše narozeniny. Ale pořád jsem se v jejím hlase vyznala. Vyrostla jsem s ním. Věděla jsem, jak zní, jaký má rytmus. Byl to hlas, podle kterého se formoval i ten můj. Nemohla bych na něj zapomenout, ani kdybych se snažila.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Mám takový problém s očima, špatně vidím.“

„Jaký problém?“ O očích jsem věděla hodně. I o problémech s nimi. „Hrozí ti, že oslepeš nebo tak něco?“

Vzdech. Jako kdybych se moc ptala. „Tak nějak.“

„Co to znamená?“

„Jde jen o jedno oko. A nehrozí. Spíš už se to stalo.“

V hlavě jsem si projela všechno, co vím o zraku. Šedý zákal? Makulární degenerace? Diabetická retinopatie? „Oslepla jsi na jedno oko? Jen na jedno?“

„Je to glaukom nebo nějaký jiný -om. Šla jsem na operaci. Varovali mě, že můžu oslepnout, ale ukázalo se, že fungovat jen s jedním okem je těžší, než jsem si myslela. Hlavně když jsem si původně užívala dvě.“

Zvláštní výraz, *užívat si dvě oči*, ale dejme tomu.

„Proč jsi mi o tom neřekla dřív?“

Její mlčení mi bylo odpovědí. *Jako fakt?*

„Jdeš na operaci s okem, ale nedokážeš mi říct, co přesně s ním máš?“

Máma ostře vydechla. „Na detaily moc nejsem, Cassie.“

Mírný nádech našťvanosti v jejím hlase mě oprávnil se taky našťvat. Vážně jsem toho po ní chtěla tak moc? Stačilo si zapamatovat podrobnosti vlastního zdravotního stavu. Je jí přes padesát a chová se jako devadesátiletá stařenka.

Jenže našťvanost mi dlouho nevydržela. I když je mnohem jednodušší někoho soudit než s ním soucítit, nemohla jsem si pomoci a bylo mi jí líto. Musí to být hrůza, přijít o polovinu zrak. A máma byla navíc výtvarnice. Její profese závisela na tom, že vidí a vnímá očima. Byla pochopitelně našťvaná, možná i trochu vyděšená.

„A jak je na tom druhé oko?“ zeptala jsem se už trochu mírnějším tónem.

„Zatím dobrý.“

Soucít s pacienty není žádoucí. Ale ona nebyla moje pacientka. Musela jsem si připomenout, že tohle je moje matka.

„Není to zas tak špatné,“ řekla. „Jenom nemám prostorové vidění. Netrefím se kávou z konvice do hrnečku. Hodně zakopávám. Mám sedřené dlaně a kolena. Nedávno jsem spadla ze schodů. A taky už nemůžu řídit. To už asi napořád.“

„Tys spadla ze schodů?“

„Jsem v pořádku. Ale hodila by se mi pomoc. Na čas.“

„Maximálně na rok,“ zopakovala jsem.

„Přesně tak!“ potvrdila s radostí, jako kdybychom se konečně dobíraly nějakého závěru. „Jenom než si zvyknu. Existuje taková terapie, která mi pomůže všechno se rychle naučit. Používat jen jedno oko. Ale nějakou dobu to trvá.“

„Rok?“

„Mezi devíti měsíci a rokem. Pak už to zvládnou sama.“

Musela jsem obdivovat její optimismus.

Potlačila jsem v sobě soucit. Nehodlala jsem ji litovat. Lidem se dějí horší věci. Zrovna minulý týden jsme ošetřovali

chlapa, co si při výrobě domečku na hraní pro svoje děti uřízl obě ruce.

Ale byla jsem ve střehu. Tohle je vážné. Opravdu to po mně chce. *Rok!* To je skoro celý život. Neměla jsem rok nazbyt. „Nemohla by sis platit ošetřovatelku?“

Vybuchla smíchem, jako kdybych si dělala legraci. „Zlato, já se živím uměním!“ A jako úplnou samozřejmost dodala: „Jsem úplně bez peněz.“

„Nemůže ti pomoci Ted?“

„Proč by to dělal?“

To měla pravdu.

Zkusila jsem to znova: „Ale máš přece pojistku, že jo?“

„Mám, ale nepokrývá skoro nic. Je to skoro horší než nebyt pojištěná vůbec.“

„A co kamarádi, nemáš kamarády?“ zkoušela jsem to.

„Samozřejmě že mám,“ zněla dotčeně. „Ale ti mají svoje rodiny a vlastní starosti.“

„Ale já žiju v Texasu!“ vytáhla jsem poslední argument, i když jsem cítila, že přestávám vzdorovat.

„Jsou to jen dva dny cesty autem,“ řekla, jako kdyby to bylo nic. „Můžeš bydlet u mě. Zadarmo! Mám na půdě volnou ložnici s bílými záclonkami lemovanými bambulkami. Je z ní vidět na přístav.“

Čekala, jestli na mě bambulky udělají dojem.

A pak dodala: „Představ si, kolik ušetříš za nájem! Za celý rok. Možná méně.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mám tady celý život, kamarády.“

„I přítele?“ zeptala se.

„Ne, přítele ne.“

„Tak aspoň někoho na sex?“ zeptala se a dodala, jako kdyby citovala zvláštní termín: „Přespávacího kamaráda?“

„Mami!“ vyjekla jsem a úplně zapomněla, že už ji tak neoslovuju. „Tak se to neříká.“

„Pardon.“

„Na to stejně nemám čas.“

„Na co?“

„Na randění.“

Chvilí bylo ticho a pak řekla: „Tomu nerozumím.“

„Já prostě na lásku nejsem,“ řekla jsem. Jak jsme se k tomuhle tématu vůbec dostaly?

Na jejím hlase jsem poznala, že se zamračila. „*Nejsi* na lásku?“

Teď už se tomu nevyhnu. „Prostě mě nezajímá.“

„Láska tě nezajímá? Jako vůbec?“

„Myslím vztahy, romantiku, tuhle lásku. Tu hloupou.“

Zarazila se a bylo mi jasné, že se rozhoduje, jestli se bude ptát dál. „Fajn,“ řekla nakonec, „takže tě doma nic nedrží.“

Byla to nejdůvěrnější konverzace, jakou jsme spolu vedly za poslední roky.

„Ale *svoji práci* miluju,“ vrátila jsem se k podstatě věci. Možná teď nastala vhodná chvíle zmínit se o mojí ceně za odvalu. Ale nezmínila jsem se.

„Požárníky máme i tady, víš,“ řekla, jako kdyby na tom záleželo.

„Hasiče,“ opravila jsem ji.

„A spoustu požárů,“ zněla téměř hrdě. „Pořád tady něco hoří. V podstatě jsme jen hromada troudu, která čeká, až vzplane.“

Co tím chtěla říct?

„Hasičské stanice jsou prakticky na každém rohu,“ pokračovala. „Možná by tě tady mohli za někoho vyměnit.“

„Takhle to nechodí, Diano. Musela bych se svojí práce vzdát.“

„Ale jenom na rok.“

„Nejsem žádná studentka na výměnném pobytu, nebudou mi tady držet místo.“

Rozhodla se to ignorovat a vzala to odjinud. „Kdy jsem tě naposledy o něco žádala?“

Vzdychla jsem.

„Nikdy,“ sama si odpověděla. „Nikdy jsem tě o nic neprosila.“

To byla pravda. Jednou mě v dopise prosila o odpuštění. Neodpověděla jsem jí. Ale o tom jsme nemluvily.

„Je to jen pro jednou. Slibuju, že už od tebe nebudu nikdy nic chtít.“

Bylo toho na mě moc, hlava se mi točila, potřebovala jsem to nějak utnout. Vybavila jsem si dnešní večer, kolegy skandující moje jméno. Pak jsem si představila, že bych je musela opustit. A pak jsem řekla něco tak pravdivého, až to bylo kruté: „Ráda bych ti nějak pomohla, Diano, ale nemůžu opustit svoji rodinu.“

Ani ne za deset minut po tom, co jsem zavěsila, právě když jsem domyla trofej v kuchyňském dřezu, telefon znovu zazvonil. Myslela jsem, že to bude zase máma. Chtěla jsem ji ignorovat, ale byl to táta.

Tátu jsem nikdy neignorovala.

„Právě mi volala tvoje matka a řekla mi, žes jí odmítla pomoci,“ řekl, když jsem to zvedla.

To se snad proti mně spojili? „Tys věděl, že je nemocná?“

„Zavolala mi, když tě minulý týden nemohla sehnat.“

„Proč ti volá? Vždyť jste rozvedení.“

„Tohle se týká nás všech.“

„To není pravda.“

„Jak jsi ji mohla odmítnout?“ naléhal. „Potřebuje tě.“

„Můžeme si o tom promluvit jindy?“

„Je fuk, kdy o tom budeme mluvit,“ nasadil autoritativní tón.
„Prostě se za ní odstěhuješ.“

„Už jsem to odmítla.“

„Tak si to rozmyslíš.“

„Nerozmyslím,“ řekla jsem. Copak se zbláznil?

„Je to tvoje máma a potřebuje tě, takže za ní pojedeš.“

„Podle tebe mám opustit svoji práci, byt, svůj život, prostě všechno?“

„Seš mladá, můžeš začít někde jinde.“

„Tede,“ řekla jsem, „já nechci začínat někde jinde!“

„Na tom nezáleží.“

„Vždyť ji skoro neznám. Je to pro mě skoro cizí člověk.“

„Blbost. Ona tě *porodila*. Dala ti život.“

„Opustila mě. A tebe mimochodem taky, kamaráde.“

„Ty seš na ni pořád našťvaná?“

„Ano. Ne. Ano i ne.“

„Nemůžeš se na ni zlobit celý život.“

„Chceš se vsadit?“

„Měla bys to pustit z hlavy.“

„Tys to pustil z hlavy a našel si novou ženu. Já si novou matku nepořídím.“

„To je sice pravda, ale ta původní tě teď prosí o pomoc.“

Když začal táta chodit s Carol, měla jsem pocit, že mě opustil další rodič. Ale nemůžu tvrdit, že to byla příšerná ženská, protože Carol byla vlastně v pořádku, jen na můj vkus moc velká fajnovka.

Šlo spíš o to, že jsme byli dvojka. Jen my dva, sami už několik let. Něco jako Klub lidí, které opustila Diana Hanwellová. Pak si ale táta našel Carol, která u nich ve škole pracovala jako sekretářka. Byla rozvedená, nosila pastelové tříčtvrtáky a boty se slamenou podrážkou. A s touhle madam se táta rozhodl oženit. A bylo po klubu. Už jsme nebyli oba opuštění.

Tehdy mě opustil on.

Nebo jsem ho možná vykopla já.

Ale já jsem v klubu aspoň částečně zůstala. Byla jsem na něj zvyklá. Vlastně jsem se rozhodla tím hájit a chránit svoje mladší já.

Protože když za sebou nebudu stát já, tak kdo jiný?

A pak se táta postavil na stranu mámy. „Proč se jí vůbec stáváš?“ naléhala jsem. „Vždyť od tebe utekla! Miloval jsi ji a byl jsi na ni hodný a ona tě podvedla.“

Což samozřejmě věděl.

„Cassie, takové věci se stávají. Život je chaos. Až budeš starší, tak to pochopíš.“

Byla jsem tím našťavanější, čím víc byl táta v klidu. „Doufám, že ne!“

„Nikdo není dokonalý.“

Co to mělo znamenat? Snažil se mi jít příkladem? Naučit mě něco o lidském vývoji a dospělosti? Měla jsem dojem, že mě shovívavě poučuje. Nejsem žádná expertka přes odpouštění, ale byla jsem si jistá, že to neznamená předstírat, že se ta obrovská zrada vůbec nestala.

Když vás podvede žena nebo vás opustí máma, nemůžete dělat jako že nic.

Nehodlala jsem zradit svoje mladší já a všechno, čím si prošlo, tím, že teď pokrčím rameny a řeknu *nikdo není dokonalý*.

„Asi jsi zapomněl, jak to bylo těžké,“ řekla jsem. Rok jsme jedli jen polévky z konzervy.

„Možná,“ uznal táta.

„Já jsem ale nezapomněla.“

„Víš, jak se říká, že nejlepší pomsta je zapomnění?“

„Podle mě je nejlepší pomstou *pomsta*.“

„Prosím tě, doufám, že se nechceš mámě pomstít.“

Jak bych to asi udělala? Na to už bylo pozdě. „Jasně že ne,“ řekla jsem, i když jsem se mámě vlastně mstila tím, že jsem si ji ty roky držela od těla. „Jenom odmítám ulevit jejímu svědomí.“

„Zlatíčko,“ řekl táta opatrně, „nech to plavat.“

„Ráda bych, ale to ona zavolala mně!“

„Je to už *deset let*.“

„A já si těch deset let budovala vlastní život. Tady v *Texasu*.“

„Potřebuje tě.“

„Nehodlám kvůli ženské, kterou skoro neznám, rozbít svůj život a přestěhovat se přes půlku Států.“

„Ráda by tě měla blíž.“

„To má smůlu. Blízkost se nedá vynutit. Tě se vzdala, když od nás odešla.“

„Ona tě nenutí, ale prosí.“

„Vůbec nechápu, jak se jí můžeš zastávat!“

Táta na chvílku zmlknul. A pak řekl: „Víš, někteří lidi nemá jinou možnost než se celý život svým matkám vyhýbat. Protože byly zlé, toxické nebo opilé. Ublížovaly jim, kdykoliv si je na chvíli pustili k tělu. Ale to není tvůj případ. Tvoje máma je moc fajn ženská.“

Na mého mlčenlivého tátu to byl docela slušný projev. Prakticky monolog. „Jak ji můžeš takhle chválit? Po tom, co ti provedla?“

„Chybovat je lidské.“

„Nemůžeš mě donutit, abych jí odpustila,“ řekla jsem. I sama sobě jsem zněla strašně ufňukaně.

„To máš pravdu, donutit tě nemůžu.“

Na zlomek vteřiny se mi zdálo, že jsem vyhrála.

Jenže pak pokračoval: „Ale pojeděš za ní.“

„Nepojedu.“

„Pojedeš,“ řekl. „Protože se chováš správně. A naučila tě to ona.“

Čtyři

Druhý den ráno jsem nastoupila na směnu v půl sedmé, ruku jsem měla zavázanou a byla jsem připravená pokračovat bez výraznější změny.

Ale kapitánka na mě asi čekala, protože jakmile jsem prošla dveřmi, ozvala se z reproduktoru: „Hanwellová, do mé kanceláře. Hned.“

Když jsem míjela Hernandeze, před jejím hlasem se křížoval.

Do kanceláře šéfky jsem vešla pokorně se skloněnou hlavou. Jenže přesně v tu chvíli mi začal zvonit mobil.

Zase máma. A pánové ze směny mi očividně změnili vyzvání na *Velkej zadek* od Spinal Tap. Typický hasičský vtípek.

Kapitánka Harrisová na mě vrhla výraz *vážně?* a já jsem to rychle vypnula.

„Zavřete dveře,“ přikázala mi.

Zavřela jsem je.

„Sedněte si.“

Sedla jsem si.

Pak se začala probírat nějakými složkami na stole a nechala mě čekat. Kapitánka Harrisová byla v osmdesátých letech

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zkouška ohněm.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.